Тиха, сумна, як мрії тінь повіяна,
Ти крізь душі моєї йшла кімнати,
Світи, де була пустка безнадійна,
Ти стала цвітом устеляти.

Тиха, сумна, як сонця блиск вечірній,
Шо в срібній млі осінній потопає,
Ти щезла. В душі простір став безмірний,
На ньому туга панахиду грає.

***

Джерело:Цифрова Українська Бібліотека.